

Initiatief Andrea van Schie netwerk van netwerkprofessionals 2010

De vraag die mij bezighoudt (werk en privé) is:

Hoe krijg je in de tweede en derde schil dezelfde energie als bij de initiatiefnemers?

Deze vraag houdt me erg bezig. Hier loop ik ook in opdrachten tegen aan. Je wilt een multiplier effect, maar hoe ontstaat dit effect en welke voorwaarden zijn nodig om dit te creëren? Als het niet ontstaat is het hard werken door de initiatiefgroep van het netwerk.

Ik herken dit ook in de evaluatieresultaten van het netwerk en ik denk dat jullie goede ideeën hebben voor de toekomst. Maar de evaluatie laat voor mij ook direct de zwakte zien van de netwerkbenadering.

Hoe leuk het ook is en hoe het ook past bij mijn ambities, drijfveren en manier van kijken. Tegelijkertijd merk ik dat ik ook grenzen moet stellen. Vanuit de netwerkbril gezien maak ik deel uit van veel "netwerken". Al die netwerken doen een beroep op je, geven je energie en vragen iets. Gevolg is het gevoel te hebben veel energie daaruit te krijgen maar door de veelheid ook niet meer tot rust te komen, tijd te kunnen nemen om je bezig te houden met het kleine genieten. Voor een deel komt dit doordat "het initiatief" niet volledig overgenomen wordt door andere netwerkpartners.

Ik benoem dit zo omdat dit verschijnsel volgens mij speelt in netwerkorganisaties. Bijvoorbeeld rondom het watertoetsproces, gebiedontwikkeling. Men is drukdrukdruk met allerlei verbindingen te onderhouden, in de eigen organisatie wordt ook van alles gevraagd, men moet keuzes maken, maar kan dat niet (geen tijd). Men vindt het heel fijn dat anderen zich inspannen het netwerk actief te voeden en te houden. Ik heb een netwerkopdracht gedaan waar dit wel goed gelukt is.

Hoe blijf je vitaal als initiatiefnemer/netwerkregisseur bij het werken in netwerken en houdt genoeg ruimte voor andere voedingbronnen die je nodig hebt als mens?